

zjišťuje výslovně, že František S. poskytoval obžalovanému nejen peníze, nýbrž i kůži. Pokud jde o zboží, vyrobené z kůže, dodané S-em, jest tím odňata půda námitce, že, aby se mohlo mluvíti o svěřeni, musilo by vyrobené zboží (řemeny) býti dříve aspoň v držení Františka S-a a jím potom obžalovanému do moci odevzdáno. Neboť hmota sama byla obžalovanému předána a mohl si proto František S. na výrobku z ní zhotoveném vyhraditi právo vlastnické, zabraňující obžalovanému, by s výrobkem nenakládal svémocně. Spočíváť podstata výhrady vlastnictví v úmluvě, jíž strany ujednávají, že předmět, ať přímo nebo nepřímo svěřený, zůstává vlastnictvím oprávněného, takže držitel jeho nesmí s ním volně nakládati a zejména proti vůli oprávněného, ať jakýmkoli způsobem, jej zcizovati, nýbrž je toliko oprávněn disponovati s ním ve smyslu oprávněného. Pokud pak S. obžalovanému poskytl peníze, odevzdal mu je s určitým příkazem, jak s nimi má naložiti, totiž nakoupiti materiál a s vyrobeným zbožím pak určitým, smluveným způsobem disponovati. Disponoval-li však obžalovaný se zbožím jinak, než bylo smluveno, nenaložil se svěřeným statkem (penězi) jen ve smyslu odevzdatelově, nýbrž jinak a jest proto i v tomto směru — bez ohledu na to, zda vzniklo Františku S-ovi na zboží vyrobeném za peníze jím poskytnuté vlastnické právo čili ne — skutková podstata zpronevěření dána. Obžalovaný byl by v tomto případě zpronevěřil peníze mu za určitým účelem dané a jest s hlediska viny obžalovaného lhodostejným, že rozsudek běže za zpronevěřeny kůže po případě řemeny z ní zhotovené, nikoliv peníze na jich nákup dané. Namítá-li stížnost, že následkem jejich shora uplatňovaných úvah jde o poměr pouze civilní, nedbá zjištění rozsudkových, podle nichž obžalovaný jednal ve zlém úmyslu, směřujícím k protiprávnímu přivlastnění si svěřených věcí.

Čís. 2478.

Korporací zákonně uznanou ve smyslu Šu 492 tr. zák. je takové sdružení, jež, nejsouc veřejným úřadem, přece pro důležitost svého oboru pro veřejný život těmto úřadům může býti na roveň postaveno; spadá sem okresní nemocenská pokladna.

Členům představenstva oné korporace přísluší právo soukromé obžaloby, je-li v útoku proti ní vyjádřena současně i urážka těchto na správě korporace spolupůsobících osob.

(Rozh. ze dne 16. září 1926, Zm I 391/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Chebu ze dne 27. května 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle Šu 6 zákona z 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnosti obžalovaného, dovolávající se důvodů zmatečnosti §u 281 čís. 9 a 10 tr. ř. (správně §u 281 čís. 9 a), b) a c) tr. ř.), nelze přiznati oprávnění. S hlediska §u 281 čís. 9 a) a c) tr. ř. upírá stížnost okresní nemocenské pokladně aktivní legitimaci k obžalobě, poněvadž jest osobou právnickou; členům představenstva této pokladny pak legitimaci k soukromé obžalobě, poněvadž zvlášť proti nim výčitky vzneseny nebyly. V onom směru nutno zdůrazniti, že kromě osobám fyzickým zákonodárce v §u 492 tr. zák. poskytl ochranu cti i korporacím zákonem uznaným. Korporace ty jsou v §u 492 tr. zák. vyjmenovány v těsné spojitosti s veřejnými úřady a s jednotlivými orgány vlády, takže podle tohoto doslovu zákona jest zjevná tendence, by kromě fyzickým osobám poskytnuta byla ochrana cti i takovým sdružením, kterým pro důležitost oboru jejich působnosti přináležejí jistý význam veřejnoprávní. Že tyto předpoklady platí u okresních nemocenských pokladen v plné míře, je nepochybné, běrou-li se v úvahu důležité veřejnoprávní úkoly těchto pokladen, které v zájmu pracujícího lidu podle zvláštních zákonných předpisů a to pod stálým dozorem vlády plní. Jest proto jasno, že okresní nemocenská pokladna jako zákonem uznaná korporace k podání soukromé obžaloby podle §u 492 tr. zák. byla oprávněna.

Avšak i členům představenstva této korporace přísluší kromě toho soukromé právo obžalobní (viz na příklad rozhodnutí č. 2129 sb. n. s.), pokud v útoku proti právnické osobě (korporaci) byla současně vyjádřena urážka na cti těchto na správě tohoto sdružení spolupůsobících osob. Tu zjišťuje soud, zkoumaje podle volného uvažování obsah článku, že vedle okresní nemocenské pokladny jakožto korporace i členové představenstva znatelným způsobem viněni byli, že své právo dozorčí nevykonávají podle povinnosti, a že při četných nepřístojnostech při ošetřování nemocných opomenuli zjednati potřebnou nápravu. Pouhým tvrzením opaku skutkového zjištění učiněného soudem podle volného přesvědčení nedoličuje stížnost žádný z důvodů zmatečnosti uvedených v §u 281 tr. ř., obzvlášť hmotněprávní důvod čís. 9 a) neb c) §u 281 tr. ř., k němuž se vyhledává, by, vycházejíc z onoho skutkového zjištění, prokázala, že došlo k odsuzujícímu výroku následkem mylného výkladu zákona.

Čís. 2479.

S hlediska §u 260 čís. 1 tr. ř. stačí, je-li ve výroku rozsudku trestný čin vypsán pouze všeobecně slovy, vystihujícími slovy zákona jednotlivé formy trestné spoluviny podle §u 5 tr. zák. a podrobnosti jsou uvedeny v důvodech.

Pro skutkovou podstatu spoluviny na zločinu krádeže podle §§ů 5, 171, 173 tr. zák. nezáleží na tom, že krádež byla spáchána na jiné osobě, než bylo umluveno mezi pachatelem a návodcem.

(Rozh. ze dne 16. září 1926, Zm II 164/26.)